

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

231. An si in Pyxide continente plures particulas consecratas misceatur aliqua non consecrata, possit validè Sacerdos illam consecrare, si non dignoscitur? Et quid si misceatur vna gutta vini non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. CCXXXI.

An si in Pixide continetur plures particulas consecratas miscetur aliqua non consecrata, possit valide Sacerdos illam consecrare, si non dignoscitur?
Et quid, si miscetur una gutta vini non consecrati cum vino iam consecrato?
Vel an Sacerdos licite, & valide possit consecrare sub conditione omnes particulas, ut non remaneat mista consecratis illa alia non consecrata?
Idem dicendum est de gutta vini infusa in calice iam consecrato?
Et an Sacerdos possit consecrare dimidiam partem Hostia designans quam partem vellet consecrare?
Et an si Sacerdos in Sacristia dixit velle consecrare Pixidem cum particulis, & postea Sacrista, ipso non vidente, dum legeret Evangelium, apposuit Pixidem in Altari in cornu Epistolae, an inquam, illa particula dicenda sint consecrata, licet Sacerdos de illis in consecratione Hostia non meminisset? Ex part. 9. tr. 8. & Misc. 3. Res. 65. aliis 64.

§. 1. **N**egativam sententiam mordicus sustinet Eminentissimus Dominus Card. Lugo de Sac. Euch. disp. 4. sect. 7. n. 136. vbi sic ait: Infero secundo probabiliter sequi, si multis Hostiis consecratis miscetur vna non consecrata, non posse postea illam consecrari, dum non dignoscitur, quae sit, quod ex dictis videtur colligi; quia illa Hostia secundum talem statum non potest determinate ostendi, & designari. Adde, quod saepe contingeret illam Hostiam esse infra alias consecratas, & per consequens non haberet praesentiam sufficientem: sicut si tegeretur Tabula, vel Lapidem superposito; nam licet cum aliis simul posset consecrari, quia omnes illae per modum vnius habent praesentiam; tamen ipsa seorsum ab aliis non habet praedictam praesentiam expeditam secundum se. Nemo enim in communi sermone loquens de vno nummo aureo posito in profundo loco sub mille aliis argenteis, & omnino latente, dicit: haec moneta aurea; illa enim voces, quando ad vnam solum ex multis applicantur, intelliguntur de illa, quae est in prospectu, non de illa, quae omnino latet, Ita ille; qui postea, ut semper solet, acutè, & solide respondet ad plura argumenta, quae in contrarium adduci poterant. Hanc etiam sententiam tenet Garcias in Theol. mor. trall. 3. difficult. 9. punct. 2. num. 16, & 17. vbi sic ait: [Infero de lo dicho, que si hecha la consecracion se mezclase vna gota de vino con las especies Sacramentales, no podria consecrarse, porque no podria verificarse el pro nombre. Hoc, pues, no puede señalarse en particular la materia; lo mismo es si mezclase vna Hostia no consagrada con otras consagradas, y no se conociese. Ni vale decir, que si aquella Hostia estuviere debaxo de las demas quando se consagran todas, quedara consagrada; luego aora tambien lo ha de estar, que a esto respondo concediendo el antecedente, y negando la consecuencia; porque en aquel caso todas quedarian consagradas, pues estauan todas presentes, per modum vnius, pero acá, no pueden señalarse las ocho que se han de consagrar, y no se han de consagrar mas, que alla todo se consagra, Ni tampoco vale decir, que si vno quiere consagrar la mitad de la Hostia, podria señalando qual, y sera valida la consecracion: como la tienen Suarez, Vasquez, y con otros, ser verdad, que no podria señalarse distintamente la linea, que divide lo consagrado de lo que no lo es, luego lo mismo hemos de decir en nuestro caso; que a esto respondo, que para que valga la consecracion]

consecrata; videri possit Sacerdotem non posse consecrare, & sumere; quia non est ieiunus, & proinde communicare non potest. Aliquorum tamen sententia poterit, quia si, Sacerdos existens in Altari recorderetur, se non esse ieiunum; potest pergere, licet id aduertat ante consecrationem. Quod si nec Hostia nec Vinum sumperit; debet aliam materiam accipere, consecrare & consecratam sumere; quia saltem lege Ecclesiastica Sacerdos existens in Altari, non debet communiter discedere, nisi sacrificauerit, & per consequens tenetur adhibere ea, quae sunt necessaria ad sacrificandum. Vnde in his circumstantiis potest accipere novam materiam, consecrare, & sumere; potestque preces, & ritus antea adhibitos ommittere, si sit periculum scandali.

4. Notandum est etiam hic cum Suarez vbi sup. disp. 83. sect. 1. §. Secundo etiam, quod doctrina superius adducta procedit quando defectus accidit in consecratione vnius tantum speciei, & altera fuit ritè consecrata; nam si defectus in vtriusque consecratione accidisset, & panis, aut vinum sumptum iam esset; non deberet in alia materia consecratio impleri: quia tunc reuera non fuit factum, nec perfectum, nec imperfectum Sacrificium, sed totum fuit fictum; & idè tunc non obligat præceptum de integrando, seu perficiendo Sacrificio, & aliqui obligat præceptum non conficiendi, vel sumendi hoc Sacramentum post cibum & potum: ergo tunc hoc præceptum seruandum est, & idè aliter iudicandum est de tempore ante sumptionem, quando nondum factum est ieiunium: nam tunc, si fortasse ex defectu intentionis, vel formæ neutram speciem consecrauit; tenebitur ferè iterare, & consecrare antequam sumat, & quam primum possit, non ex vi præcepti perficiendi Sacrificium substantialiter inchoatum; quia hoc reuera nondum obligat, sed ex vi præcepti non fingendi aliquid falsum in hoc ministerio, & consequenter non perseverandi in inchoata fictione, nec sumendi potum, & cibum per modum Sacramenti, quod verum Sacramentum non est, nec dandi aliis occasionem adorandi merum panem, & vinum.

5. Sed si aliquis Curiosus inquirat, An iuxta sententiam horum Auctorum inueniatur ratio Sacrificij, si prius consecratur vinum; deinde panis? Suppono graui committi Sacrilegium, si consecratio hoc modo fiat. Respondetur tamen, eo casu Sacrificium videri perfectum, quia nostrum Sacrificium incrementum solum requirit, ut mysticè representetur victima sine sanguine; seu ut representetur corpus & sanguinem separari; quod fit in fine totius consecrationis, quæcumque partialis consecratio prior ponatur.

6. Petes secundo, Vtrum si post consecratum panem Sacerdoti immineret vitæ periculum; teneatur vinum consecrare? Respondetur, Casum ægrè poni posse, quia vini consecratio, citissime potest perfici, & citissime species consecrata sumi possunt: si tamen casus ponatur, probabile est non teneri; neque eo casu tam censetur voluntariè offerre iam imperfectum Sacrificium, quam relinquere inchoatum imperfectum, quod ob apertum vitæ discrimen videtur licitum; in ea circumstantia nulla censetur Deo irrogari iniuria à Sacerdote. Nec obstat, quod Sacrificium remaneat imperfectum; quia Sacerdos ad illam imperfectionem solum permissivè se habet. Et hæc omnia docet idem Praepostus vbi sup. art. 1. dub. 8. num. 57.

Sup. hoc in Res. præcedente, ceterum in fine, §. 4. verif. Tertius ca. 10.

conflagratione de la media Hostia, basta que humano modo se pueda distinguir, aunque no pueda señalarse metafísicamente el último término, y por lo menos ya se puede señalar la vna parte distinta de la otra quando se ha de consagrar; però en el caso que arriba pusimos de mezclar la Hostia non consagrada, o gota de vino con lo demas consagrada, no se puede señalar ni a vn humano modo, lo que se ha de consagrar, y assi no corre la misma razon.] Ita ille.

2. Sed affirmatiuam sententiam tenet nominatim contra Lugo, Amicissimus P. Auerſa de Sacry. Euchar. q. 2. ſect. 2. vbi ita aſſerit: Dubitatur quoque num hæc determinatio debeat fieri modo accommodato ad humanam notitiam, ac designationem eiusdem Sacerdotis consecrantis, id est si admisceantur aliqua Hostia non consecrata aliis consecratis, quæ discerni non possint; vel vinum non consecratum vino consecrato, & Sacerdos determinet consecrare illud quod consecratum non est, an talis determinatio valeat, & sufficiat ad consecrandum Sacramentum. Non valere, & non sufficere censet Lugo, ed quod non bene adaptetur Pronomen *Hoc*, abique determinata notitia, ac designatione certæ materiæ. Videtur tamen valere, & sufficere. Nam certè in sententia aſſerente, aqua in Calice non conuerti immèdiatè in sanguinem, quando adest aqua mixta vino, humana notitia, ac designatione discerni non potest vtrumque, & tamen Sacerdos intendens consecrare, verè conficit Sacramentum sanguinis Domini. Ita Pronomen *Hoc*, satis adaptatur super illam materiam, quæ re ipsa determinata est, licet humano modo non discernatur. Hucvique Auerſa.

3. Verùm, hoc non obstantè, posset quis in fauorem Card. de Lugo aſſerere, quod in casu apposito à P. Auerſa, Pronomen, *Hoc*, non solum adaptatur super materiam determinatam, sed etiam illa humano modo discernitur: nam maior pars quæ est in Calice, est vinum: quod à Sacerdote non solum designatur, sed videtur; quod quidem non accidit in casu particulam non consecratam inter alias non consecratas, admixta, & idè super illam non potest adaptari Pronomen, *Hoc*, sicut nõ adaptaretur si Eques inter decem viros plebeios permixtus diceretur, Hic est Eques. At sententiam P. Auerſa docet Layman in *Theol. mor. lib. 5. tract. 4. cap. 2. n. 12.* vbi sic ait: Simile est si contingat, formulas non consecratas Hostiis confundi, seu misceri; potest ac debet totus cumulus ad Altare deferri, vt Sacerdos intendat consecrare illas tantum, quæ consecrationem non acceperunt. Etenim necesse haud est, vt Sacerdos omnes partes materiæ consecrandæ distindat, ac sigillatim cognoscat, & intendat. Ita ille.

4. Verùm, quid Ego sentiam dicam breuiter. Aſſero itaque cum Lugo non posse absolute illam solum particulam consecrari; puto tamen posse consecrari sub conditione: nam optime potest Sacerdos in eo casu intendere consecrare quicquid ibi est panis non consecratus, aut totum quod in Pyxide est sub conditione si non est consecratum; & hoc fateatur, & concedit ipsemet Lugo. Difficultas tamen est, an in tali casu Sacerdos debeat ita consecrare. Lugo negat, vbi supra num. 139. sic enim aſſerit: An verò possit licite consecrare sub conditione omnes vt non maneret mixta illa alia non consecrata, non video necessitatem sufficientem ad reiterandam formam sub conditione super illas omnes Hostias consecratas; omnia enim inconuenientia possent alia via facile vitari, dando, v. g. singulis in Communione duas ex illis particulis; sic enim certum est, singulos accipere aliquam Hostiam consecratam. Alioquin liceret etiam iterum sub conditione consecrare Cali-

cem, in quem post consecrationem casu infusa fuisset gutta vini non consecrati: quod tamen non admittitur, quia nulla est necessitas reiterandi formam, cum non sequatur inconueniens ex eo, quod totum sumatur per modum vnus. Ita ille. Sed Ego contrariæ sententiæ adhaereo, quam docet Paulus Layman vbi supra, lib. 5. tract. 4. cap. 2. num. 12. cui addit Leandrum de Sacram. tom. 2. tract. 7. disp. 8. quæst. 79. vbi nominatim contra Eminentissimum Cardinalem de Lugo firmat in tali casu, posse, & debere Sacerdotem consecrare sub conditione omnes illas formas, vt non maneret mixta consecratis illa alia non consecrata, quia sufficiens est reiterandam formam adhibere necessitas, cum non possint facile inconuenientia futura vitari (quicquid Lugo dicat) etiam dando singulis in Communione duas particulas. Primum: quia licet tunc esset certum, singulos accipere aliquam Hostiam consecratam, etiam esset certum, aliquam eorum adorare, & sumere aliquam Hostiam non consecratam, pro consecrata. Secundum, quia si non vitare solum, sed tres, aut plures Formas non consecratas, mixta essent pluribus consecratis; tunc saltem non esset certum singulos accipere aliquam Hostiam consecratam. Ergo sufficiens esset necessitas, vt omnes illæ Formulæ sub conditione consecrarentur. Hæc omnia Leandrus.

5. Et post hæc scripta inuenio hæc sententiam docere etiam nominatim contra Castaldum Lugum, in suis eruditissimis Disputationibus Scholasticis, & Moralibus de Sacramentis Doctorissimum Patrem Ioannem Dicastillum, qui in editione Antuerpiana apud Cæsarem Ioachin Trognonem anno 1646. tom. 1. tract. 8. disp. 2. dub. 12. num. 117. sic aſſerit: Quæres, an, & quomodo possit valide consecrari vna Hostia non consecrata admixta aliis consecratis, ita vt dignosci non possit? Respondetur (quidquid aliqui dicant) posse consecrari intentione conditionali, qua quis totam materiam, & singulas Hostias velit consecrare, si non sint consecratae; tunc enim Pronomen, *Hoc*, omnes, & singulas Hostias designat, esto inutiliter iam consecratis designaret: quod admittit Lugo, disp. 4. num. 219. de satis per se patet. Deinde posset singillatim repetita consecratione super vnamquamque, licet enim vna faceret sic absolute profundero verba super singulas, tamen, si faciat, certò consecrabit illam, quæ non erat consecrata, etiam si consecrans ignoret, quæ sit ex illis: quod etiam videtur satis clarum. Adhuc Lugo non videtur necessarium ad euitandam inconuenientiam illam Hostiam consecrare, quia ea inconuenientia possunt facile vitari alia via, dando scilicet in Communione duas ex illis particulis, sic enim certum esset singulos accipere Hostiam consecratam. Verùm neque sic video omnia inconuenientia vitari nam tunc aliquis illorum vel communiesset non ieiunus, vel exponeretur periculo sic faciendi, vel saltem (vtrumque melius succedat) simul comederet panem vsualem, & Eucharistiam: quod si non est necessarium ad perfectionem Communionis (vt solet esse necessarium in ablutione post acceptam Hostiam) aliquid apparet inconueniens, & in consecratione conditionali non ita apparet. Accedit quod communiter solet doceri, non licere dare Hostiam non consecratam peccatori (etiam id scienti) quantum sit ad vitandum graue damnum; & licet non ignorem paucos esse, qui putent licere simul appetere adoranda Hostia consecrata cæteris præsentibus, quos refert Diana 4. part. tract. 4. res. 47. nemo tamen quem viderim, docet id abique urgente necessitate. Ergo non ita vitantur inconuenientia, vt Lugo putat: ideo tunc satis esse puto sub conditione consecrari.

consecrare (in quo non video inconueniens) totam materiam modo prædicto. Quid autem faciendum sit de gutta vini infusa Calici iam consecrato, quæ non potest assignari per Pronomen, *Hic*? Ego dixerim verè posse consecrari etiam per modum vnus dicta forma sub conditione super totam materiam, sicut diximus de Hostiis, vel potius sic sumendum totum; sicut quando mæta, vel aliqua alia res (quæ facilius possit extrahi, & sicari, & comburi, & mitti cineres in Piscinam; iuxta Missalis præscriptum) sumenda est simul cum sanguine: nam in nostro casu non est separabilis illa particula, Hucusque Dicastillus contra Lugo.

6. Sed in eius fauorem potest adduci Rubrica Missalis, *tit. de Defectibus, &c. n. 8.* vbi sic habetur: Si sumendo Sanguinem particula remanserit in Calice, digito ad labium Calicis eam adducat, & sumat ante purificationem, vel infundat Vinum & sumat. In quo vltimo modo à Rubrica appositus quis bibit Vinum vnaue, & simul Panem Eucharisticum comedit, imò in hoc casu, etiam potest accedere vt sumat Eucharistiam non ieiunus: nam potest prius Vinum non consecratum bibere, quam illam particulam deglutire. Ergo modus ille distribuendi particulas binas à Cardinali Lugo appositus, non videtur continere absurda, quæ in ipso notauit Dicastillus. Respondere tamen quis possit, esse disparè rationem inter vtrumque casum: nam in casu Missalis, particula illa consecrata necessariò debet sumi à Sacerdote, nec alius modus inuenitur, nisi appositus in illa Rubrica: sed in nostro casu, particula illa non consecrata potest sumi alio modo, videlicet illam valde consecrando, vt concedit ipsemet Lugo: Ergo debet consecrari, & non ministrari, vt ipse vult, cum illis inconuenientibus notatis à Leandro, & Dicastillo, quæ tamen ratione necessitatis non possunt euitari in casu appositus in Missali, & idè ex necessitate permittuntur. Secundo dicendum videtur, quod casus appositus ab Eminentiss. Lugo, possit saltem praticari, si illæ particule consecratur, in qua mixta fuit particula non consecrata, conseruarentur in Tabernaculo & sumerentur à singulis Sacerdotibus in Missa post sumptum Sanguinem, non binæ, vt ipse vult, sed vna post vnam, tunc quidem non sequerentur absurda, quæ notauit Dicastillus, & Leandro, vt de se patet. Ergo, &c. Sed nec talis modus videtur admittendus: nam Sacerdos in Missa non potest sumere particulas præconsecratas post sumptam Hostiam, & Calicem, nisi ex aliqua necessitate, vt patet ex consuetudine Ecclesie. At in nostro casu Sacerdos celebrans non habet necessitatem sumendi illas particulas, eo modo, vt præscribit Cardinalis Lugo: nam potest illas consecrare sub conditione, vt ipsemet concedit, & relinquere, vt alij modo consueto illas sumant. Ergo, &c. Cum itaque modus appositus ab Eminentiss. D. meo Cardinali de Lugo, in ordine ad distribuendas illas particulas non consecratas, non careat maximis difficultatibus, vt visum est, & satis probatum; existimo in casu contingenti, Sacerdotem posse dictas particulas sub conditione consecrare, eo pacto quo supra ex Leandro, & Dicastillo notauimus. Si quis autem sequi vellet opinionem Eminentiss. Cardinalis, habebit etiam Auctorem ex nostra Religione, nempe D. Syluestrum de Afflicto nunc Episcopum Noceæ, qui hic Romæ in sua Lectura sententia Cardinalis adhaesit, qui quidem Eminentissimus quante sit auctoritatis, nemo descit, si literas scit. Et hæc satis dicta sint in difficili, & curiosa Quæstione, non satis apud plures Auctores obuia.

7. Sed in gratiam curiosorum, ponam hic etiam aliud dubium difficile, & practicabile, videlicet,

Quid dicendum sit, si Sacerdos in Sacrificia dixit velle consecrare Pyxidem cum particulis, & postea Sacerdos ipso non vidente, dum legeret Euangelium, apposuit Pyxidem in Altari in cornu Epistolæ; an inquam illæ particule dicendæ sint consecratæ, licet Sacerdos de illis in consecratione Hostiæ non meminisset? Hic casus fuit alibi à me pertractatus, nunc addam Auctores præter ibi citatos. Dico igitur, quod negatiuam sententiam tenet Magister Candidus in *Disquisit. Moral. tom. 3. disquisit. 2. art. 2. dub. 72. n. 87.* Ioannes Vviggers de *Sacram. in 3. p. 9. 74. art. 2. n. 3.* & Castrus Palauus *tom. 4. tract. 21. disquisit. unica, punct. 6. n. 3.* vbi docet, quod formulæ, si inscio Sacerdote in Altari essent depositæ, ipseque Sacerdos illarum ignarus esset, nullatenus consecrarentur, quia nullam intentionem, etiam virtuales habuit illas consecrandi. Secus verò esset, si ipse Sacerdos, vel alius ex eius beneplacito eas formulas consecrandas ante Offeritorium deferret: nam eo ipso voluntatem habet eas consecrandi, ex qua voluntate consecrarentur, tamen tempore consecrationis illarum obliuiscantur. Quod intelligendum est, dummodo sint super Altare sacrificij, hoc est super Aram; nam si iuxta existant, & illarum oblitus fuerit, nequaquam sunt consecratæ, quia non est præsumendum Sacerdotem indebitè, & illicitè consecrationem facere voluisse. Et ita etiam me citato tenet Auerfa de *Sacrament. Eucharist. q. 2. sect. 2.*

8. Confirmatur supradicta opinio ex alia simili, quam adducit Garcias in *Theol. mor. tract. 3. difficult. 9. dub. 3. punct. 2. num. 18.* vbi sic ait: [Difficultad tiene este caso: Saco vn vaso de formas para consagras, ò quando salgo à dezir Missa lleuo en la patena diez, ò doze formas para dar la comunion antes de ofrecerlas, con las acciones de la Missa y viento, se cae vna dellas sin verlo yo, y se pone debaxo el corporal, ò palia; ofrezco, y consagro las que tengo sobre la patena, ò vaso: Pregunto, la que se cayó quedará consagrada? Parece que si, porque para consagrarla la saqué yo, y tuue entonces intencion actual de consagrarla, luego aora tendré yo virtual, luego eso bastará: Con todo eso lo contrario tengo por mas cierto; porque aunque es verdad que al principio se incluyó en la intencion actual, para despues quando ofreci, y consagrè la excluí, pues mi intento no fue consagrar mas de lo que tenia delante, y, la que estaua debaxo del corporal no lo estaua.] Ita ille.

9. Sed hoc non obstante affirmatiuæ sententiæ adhæret Leandro de *Sacrament. tom. 2. tractat. 7. disputat. 8. quest. 83.* & Ioannes Præpositus in *3. part. D. Thome, quest. 74. artic. 2. dub. 3. num. 19.* sic asserens: Difficultas est de sequenti casu: Contingit aliquando Sacerdoti existenti in Altari afferri à ministro formulas consecrandas, & poni quidem super Altare, sed extra corporale, ibique relinqui à Sacerdote id aduertente: Difficultas, inquam, est, num eo casu sint consecratæ? non videntur consecratæ, quia Sacerdos non videtur habere intentionem consecrandi eas extra corporale positas, cum id absque peccato facere non possit, non est autem præsumendum velle peccare. Respondetur, moraliter loquendo, censendas consecratas; Sacerdos enim, qui inter celebrandum aduertit reponi formulam vnã, vel plures, vt eas simul cum principali consecret, habet voluntatem consecrandi, decernens tamen prius eas decenter collocare super corporale, ita vt respectu illarum formularum non tantum habeat actum, qui explicatur per, volam consecrare, sed solum voluntas volendi, sed habet sum, qui explicatur per volo,

Alibi supra in Ref. 217. & 218.

Sup. hoc, quod hic docetur magis latè supra in Ref. 216.

volō, & est præfens voluntas consecrationis futuræ, ex qua voluntate etiam in futurum procedit in sacro, nec eliditur ea voluntas ex eo quod ex naturali inadvertentia non reposuerit super corporale huiusmodi formulas ante consecrationem; unde communiter excusatur à peccato, eo quod inculpatè omittat formulas ante consecrationem super corporale reponere, & verè consecrat, quia non obstante naturali inadvertentia eius quod facere debuerat, manet virtualis intentio has formulas consecrandi. Hucusque Præpositus; & ego probabilem veramque sententiam esse puto; licet priori adhaream.

RESOL. CCXXXII.

An Sacerdos post consecrationem particularum possit illas ponere in Tabernaculo, vel extra Aram, aut dare alteri Sacerdoti Pyxidem, ut illas in alio Altari populo distribuat?

Et an possit admitti, quod ante sumptionem Calicis detur aliis communicatio? Ex part. 5. tract. 13. & Misc. 1. Refol. 72.

Sup. hoc in Ref. seq. & supr. in Ref. 179. §. Nec obstat. ad mediū, verū & ideo pyxis.

Sup. hoc in Ref. 1. not. præteritæ. sed lege inf. doctrinā Refol. 141. & aliarum eius not.

§. 1. CAsus est curiosus, & potest in praxi accedere, & ad illum ita respondet Ioan. de Lugo de sacram. Eucharist. disp. 30. sect. 2. n. 69. ubi sic ait: Quæsitum est, an super aram consecrata debeant poni etiam particule consecratæ, an sufficiat, quod ibi sint tempore consecrationis; postea verò propter loci angustias ponantur extra in alia parte Altaris supra aliud Corporale. Respondi, debere esse super aram, sicut & Hostiam illam, quam Sacerdos sumit: nam licet Sacerdos intendat hanc Hostiam maiorem sibi sumere, & illas minores aliis dare, hoc parum referri, cum ex institutione huius sacrificij nulla sit differentia, quare possit Sacerdos ex ipsa hostia maiori dare partem aliquam ei, qui vult communicare, & rursus ex minoribus sibi sumere, quia tota est vnica victima, & per modum vnus offertur absque vnlo discrimine. Vnde in Rubricis Missalis præcipitur, quod particule illæ ponantur super Corporale, vel ante Calicem, aut in aliquo Calice, vel vase mundo consecrato retro post Calicem. Quod autem non sufficiat solum quando consecrantur esse supra aram, constat clarè, quia ara non tam requiritur ad sustentandam Hostiam tempore consecrationis, quam tempore præcedenti & sequenti; quando enim consecratur, non est Hostia super aram, sed in manibus Sacerdotis: ergo magis requiritur ara ad tempus præcedens, & subsequens. Vnde obiter infero, minus ritè facere aliquos, quos vidi statim post consecrationem dare vas cum particulis consecratis alteri Sacerdoti, ut eas in alio Altari populo distribuat. Hoc, inquam non ritè fit; nam sicut ex Hostia sua Sacerdos non debet dare partem vsque ad finem sacrificij, sic nec de illis particulis, quæ sunt etiam victima illius sacrificij, non minus offeruntur quam Hostia maior, & ideo omnes orationes, oblationes, & benedictiones sequentes æquè spectant ad illas, nec ante sumptionem à Sacerdote est victima perfectè, & integre sacrificata, minus etiam congruit, ut alius participet prius de sacrificio, quam ipse Sacerdos, qui est principaliter offerens, & sacrificans respectu aliorum, unde in omnibus Liturgiis, & ritualibus, ac Regulis antiquis semper primo loco ponitur communicatio Sacerdotis celebrantis, & postea communicatio Cleri & populi, nec videtur ille ordo facile pervertendus. Facilius posset admitti, quod ante sumptionem Calicis daretur aliis communicatio, quia Christus non solum ante sumptionem, sed etiam ante consecratio-

nem Calicis videtur dedisse Apostolis Corpus, ut ex contextu Euangelij colligi potest. Et hæc omnia docet Lugo ubi sup. licet aliqui viri docti ex eadem Societate mecum de hac opinione differendo à Lugo dissentiant.

RESOL. CCXXXIII.

An toto tempore Missæ debeant particule consecratæ manere super Altare, ad Aram?

Et cursum docetur, an sufficiat, ut prædile particule sint super Aram, quando consecrantur, vel debeant esse in manibus Sacerdotis consecrantis?

Et breuissimè asseritur posse Sacerdotem ex ipsa Hostia maiori dare partem aliquam volenti communicari, & ex minoribus sibi sumere. Ex part. 10. tract. 13. & Misc. 5. Ref. 41.

§. 1. CAsus est practicabilis, & ideo sapiens in præcedenti scænium deducendus est, & illum præcedens dub. 8. n. 148. ubi sic ait: Dubitabit aliquis, an super aram particule consecratæ debeant esse toto tempore sacrificij, vel sufficiat ibi esse tempore consecrationis, vel ponere in alia parte Altaris super aliud Corporale, sicut illam Hostiam quam Sacerdos sumit. Nam licet Sacerdos intendat hanc Hostiam maiorem sibi sumere, & maiores aliis dare, hoc parum referri (sicut Lugo) cum ex institutione huius sacrificij nulla sit differentia; quare possit ex ipsa Hostia maiori dare partem aliquam volenti communicari, & ex minoribus sibi sumere, quia tota est vnica victima, & per modum vnus offertur sine discrimine. Vnde in Rubricis Missalis præcipitur ut particule illæ ponantur super Corporale, vel ante Calicem, aut in aliquo Calice, vel vase mundo consecrato retro post Calicem. Quod autem non sufficiat esse super aram, quando consecrantur, quia ara non tam requiritur ad sustentandam Hostiam tempore consecrationis, quam tempore præcedenti, & subsequente: quando enim consecratur, est in manibus Sacerdotis, & non super aram. Hæc omnia probabilis, & decentissima sunt, sed non cogunt Logum rationes. Nam ad sacrificandum requiritur ara, non postea præcisè ex vi sacrificij, ita ut quando sacrificium, fiat super aram, & non extra illam, super aram verò censetur fieri, etiam si Hostia sit in manibus Sacerdotis, dummodo Sacerdos manus habeat eleuatas, licet aliquantulum, respondentes tamen spatium, in quo est ara. Vnde, si tunc poneret se ad alterum cornu Altaris, quando non est fixum, & totum consecratum, non diceretur celebrare supra aram, sed extra; intra aram verò celebrare dicitur, non quia ipsi aræ, aut corporali, aut mappis regentibus aram, sed quia manus Sacerdotis tenent Hostiam eleuatam supra aram. Cumque Hostia parua sit, si multe sint, non sint, nec moraliter esse possint in manibus Sacerdotis, necesse est, ut tempore consecrationis sint in corporali regente aram, ita ut subras ara ipsa sit, alioquin consecratio, illarumque transubstantiatio extra aram fieret. Frustra ergo contendit Lugo, non requiri, ut Hostia sit super aram tempore consecrationis, & cum Hostia maior modo explicto, & parua particule supra aram esse debeant: quod verò postea perseuerent super aram, nullo iure prohibetur, quin possint statim in ipsa pyxide, & in iplo quoque hierophylacio condi, cuius oppositum nullo iure efficaciter probatur. Quod enim Lugo ait illas quoque particulas ibi esse per modum vnus vnice, verissimum est; hoc tamen non cogit ut dicam non posse illam Hostiam post consecrationem